

Karin Fredrika

Frits Abrahams

Een groot talent bezitten, maar door een bepaalde fysieke of psychische handicap niet in staat het volledig te ontplooiën – dat moet een ware kwelling zijn, kwellender dan géén talent bezitten.

Door een toeval, want op zoek naar een andere artiest, stuitte ik onlangs op een zekere Karin Fredrika, een Zweeds zangeresje van een jaar of twintig, die op *YouTube* met ongeveer twintig clips vertegenwoordigd is. Haar filmpjes worden door hooguit enkele duizenden mensen bekeken, maar ze verdient meer.

Ze heeft een heldere, mooie stem en zingt met een hartveroverende toewijding haar nummers – covers van vooral Leonard Cohen, maar ook een aantal opvallend goede eigen songs, zoals *Nothing is a Feeling*, *Seems Like Winter*, *Lone Song* en *Bortom Spår*. *Nothing is a Feeling* is het eerste nummer dat ze schreef en dat ik van haar hoorde. Het is zó goed dat ik aanvankelijk niet kon geloven dat het een eigen nummer was. Als iemand me had verteld dat het van Joni Mitchell was, zou ik het onmiddellijk aangenomen hebben. „It’s about two years old”, schrijft ze erbij, „my oh my was I sad when I wrote this one...”

Al haar nummers zingt ze in het Engels, behalve *Bortom Spår* dat een Zweedse tekst heeft. Ik heb geen idee waar het over gaat, maar het is misschien wel het beste nummer dat ze heeft gemaakt – een folksong die meteen in je gehoor blijft hangen. Wie haar nummers wil horen, kan het best voor de huiskameropnamen kiezen, die zijn beter dan de zaalopnamen. (Te vinden op: www.youtube.com/user/karinfredrika).

Uit de bijgeplaatste reacties van luisteraars/kijkers – van

Amerika tot Roemenië – blijkt veel enthousiasme. Ze wordt vergeleken met Tom Waits, Norah Jones en Melissa Etheridge. Zelf noemt ze Cohen, Nick Drake en Antony and the Johnsons als haar grote voorbeelden. Ja, Weltschmerz slaat de klok, maar geldt dat niet voor de beste singer-songwriters?

Waarom is zo’n meisje niet al lang ontdekt door de muziekindustrie? Ze is grafisch ontwerper van beroep, begreep ik, en ze heeft geen platencontract.

Dat waren zo ongeveer de eerste gedachten die bij me opkwamen toen ik enkele nummers van haar had beluisterd. Daarna begon me geleidelijk iets op te vallen in haar presentatie, iets dat tragische gevolgen voor een zangcarrière zou kunnen hebben – als ik het goed hoorde.

Ze sliste!

Ik wilde het eerst niet horen, maar ik kon er op den duur niet omheen.

Slissen, dat is volgens Van Dale, de ‘s’ breed uitspreken. Nou ja, het verschilt per nummer maar Karin Fredrika heeft soms zo’n brede ‘s’ dat hij nauwelijks door de microfoon kan. Dat wordt pijnlijk bij tekstregels als: „*It seems like the sun is gone.*”

Ze is zich daar zelf ook van bewust, want over de filmband van *Seems Like Winter* laat ze de regel „I do not have a lisp! It’s the recording!” lopen. Het komt door de microfoon, legt ze elders uit, ze heeft nog geen geld voor een betere. Ik help het haar hopen. Mij maakte het niets uit, integendeel, na een aantal nummers werd haar gelispel onlosmakelijk onderdeel van haar authentieke talent, maar in de muziekindustrie gelden andere mores, vrees ik.

Op de jongste opnamen klinkt de ‘s’ wat smaller. Dus misschien is er toch nog hoop voor Karin Fredrika.